

[H. P. Hansen.]

mindre Udgifter, og naar man skal dømme ud herfra, tror jeg, man maa sige, at det ikke vilde være uretfærdigt, om de fattige vest- og nordjydske Landkommuner kom til at slippe billigere end nu, selv om det skulde gaa ud over de mere velstillede Amtskommuner paa Øerne og i det hele over de Kommuner, hvor Velstanden er større. Formaalet med hele dette Udvalgsarbejde har været at søge et Grundlag, paa hvilket man kunde fordele Udgifterne efter den økonomiske Bæreevne, og det er Formaalet med Forslaget, at det kommer til at ramme nogle Kommuner. Maaske vil det ogsaa ramme nogle haardt, det er givet, men vil man en rationel Ordning, maa man skride hertil.

Jeg gentager, hvad jeg sagde i min første Tale, at skal Forsørgelseskommunen ophæves, som jo alle er enige om, maa man have en anden Refusionsordning, det kræves uvægerligt, ellers kan man ikke ophæve Forsørgelseskommunen, og det maa være et Refusionsgrundlag, hvilende paa de Principper, jeg her har nævnt. Men om man ved fortsat Arbejde vil være i Stand til at finde et bedre Grundlag for Udgifternes Fordeling, er jo muligt, og det maa blive Udvalgets Sag. Det Udvalg, der var nedsat, som jeg nævnte før, arbejdede meget stærkt, fordi vi var under et stadig Pres af den højtærede Socialminister, men vi tør selvfølgelig ikke hævde, at Resultatet er det bedste, der kan opnaas. Vi gaar ind til Udvalgsarbejdet, ikke bundet til dette Forslag, men med Villie til at søge at finde det bedst mulige Grundlag, som bygger paa det Princip, jeg nævnte, at Udgifterne bør lægges der, hvor man har Ævne til at bære dem.

Vi nærmer os jo nu Afslutningen af disse Forhandlinger, og jeg maa sige, at jeg synes, den Modtagelse, Forslagene har faaet, i det hele og store har været god. At der har været Kritik, og paa sine Omraader ogsaa en ret stærk Kritik, er jo kun rimeligt og naturligt. Oppositionen vilde jo svinge den Opgave, den har som Opposition, hvis den ikke kritiserede, og der kan ogsaa være rent saglige Ting, som bør ændres. I det hele taget mener jeg, at her maa det saglige gaa mere i Forgrunden end det politiske. Det politiske kan maaske komme til at dreje sig om selve Udgifterne, men hvis man er saglig, maa man naturligvis ogsaa tage Konsekvenserne, tage de Udgifter, der følger af denne saglige Forhandling.

Jeg synes, det ærede Medlem Fru In-

ger Gautier Schmit var den, der var mest kritisk overfor Forslaget. Hun var misfornøjet med, at Socialministeren og jeg i min Ordførertale i Gaar havde brugt det Udtryk, at Forslaget betød, at Socialdemokratiet nu indfrie sit Løfte om at genopbygge og udbygge den sociale Lovgivning; det skulde man ikke sige, for det irriterede Venstre. Det er naturligvis beklageligt, hvis det skulde faa den Følge, men vi maa jo finde os deri. Men, som jeg sagde i min første Tale, det er jo noget vanskeligt for os at imødekomme Venstre paa dette Omraade. Forud for Valget sagde de: Man giver ikke noget Løfte med Hensyn til den sociale Lovgivning. Da Valget var forbi, sagde man: Nu har de givet de store Løfter, lad os nu se, om de indfrier dem. Og saa skrev man Uge efter Uge: Der kommer jo ikke noget Forslag! Da saa Forslaget kom — som er en Udbygning —, maatte vi vel have Lov til at sige: Hermed indfrier Socialdemokratiet — ikke et Løfte, det har givet, men det indfrier det, som stod i Valgmanifestet, at det vilde udbygge og genopbygge den sociale Lovgivning. Venstre er jo ikke saadan just noget ømfindtligt Parti, naar det kommer til Stykket, Venstre er jo et Parti, der nok kan bide fra sig overfor Modstandere og, jeg kan sige, heller aldrig generer sig for det, og jeg gaar ogsaa ud fra, at naar Kampen her i Salen er endt, gaar man fra Venstres Side, som fra de øvrige Partiers Side, til Arbejdet med god Villie til at faa det bedste ud af de foreliggende Lovforslag. Det kan jo være, at Venstre er mere enigt i Modstanden imod Forslaget end de Konservative; dog jeg tvivler derom.

De Konservative er i alt Fald ikke enige i Modstanden mod Forslaget.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven synes jeg var velvillig, selv om han naturligvis paa en Del Omraader var kritisk. Hvorledes det ærede Medlem stiller sig med Hensyn til de forøgede Udgifter, tror jeg ikke, vi fik rigtig Klarhed over. Det er jo heller ikke nødvendigt i Øjeblikket at tage bestemt Stilling dertil. Som jeg sagde før: Enes vi om det rent saglige i Forslaget, maa vi jo ogsaa enes om Udgifterne dertil. Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen var imidlertid mere villig end det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven til et Samarbejde med Regeringspartierne om dette Lovforslags Gennemførelse, selv om det skulde medføre en forøget Udgift. Men denne konservative Velvillie synes at have været Partiet for meget, idet Formanden for det